

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 18 listopada 2015 roku Powód **I. W.** domagał się zasądzenia od pozwanego M. Ż. kwoty **41.706,60** złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że strony w dniu 9 września 2011 roku zawarły umowę sprzedaży ładowarki teleskopowej wraz z łyżką MERLO-P 35.12.K o numerze seryjnym (...). Pojazd był używany i sprowadzony z W. w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez pozwanego. Umowa została wykonana, to jest pozwany wydał powodowi przedmiotową ładowarkę, a powód ją odebrał i uiścił cenę w kwocie 98.400 złotych. W dniu 12 grudnia 2012 roku podmiot trzeci tj. V. S.p.A. (włoska spółka handlowa) wystąpiła przeciwko I. W. z powództwem o wydanie przedmiotowej ładowarki. W toku postępowania sądowego (prowadzonego przed tut. Sadem Gospodarczym pod sygn. VI GC 973/14) wykazane zostało, że ładowarka nabyta przez powoda została skradziona spółce (...) we W. w 2011 roku oraz że nie doszło do skutecznego przejścia jej własności na powoda – ani na gruncie prawa polskiego ani włoskiego. Ostatecznie strony zakończonej wcześniej sprawy w dniu 24 sierpnia 2011 roku zawarły przed Sądem ugodę, w ramach której I. W. zobowiązany był do zapłaty na rzecz V. Sp.A. kwoty 9.000 euro tytułem nabycia przedmiotowej ładowarki. Dochodzona przez powoda kwota stanowi sumę równowartości 9.000 euro oraz kosztów zastępstwa procesowego I. W. w kwocie 3.600 złotych poniesionych przez powoda w postępowaniu z powództwa spółki (...). Jako podstawę prawną roszczenia powód wskazał przepisy o rękojmi za wadę prawną sprzedanej rzeczy. W dniu 6 października 2015 roku powód skierował bowiem do pozwanego oświadczenie o obniżeniu ceny zakupu wraz z wezwaniem do dobrowolnego spełnienia świadczenia.

Pozwany **M. Ż.** nie wniósł odpowiedzi na pozew. Na rozprawie w dniu 23 maja 2016 roku ustanowiony w sprawie pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

Na uzasadnienie tych wniosków procesowych wskazał, że nie zachodzą żadne przesłanki odpowiedzialności M. Ż. z tytułu rękojmi jak również z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania. Podniósł także zarzut wygaśnięcia uprawnień z tytułu rękojmi ze względu na upływ rocznego terminu oraz zarzut przedawnienia roszczenia z tytułu nienależytego wykonania umowy. Argumentował przy tym, że powód już w 2011 roku miał świadomość wątpliwości odnośnie legalności nabycia rzeczy, w związku z czym powinien był już w tym czasie dokonać zawiadomienia o wadzie. Ponadto w procesie toczącym się pomiędzy włoską spółką, a obecnym powodem nie zapadło prawomocne orzeczenie przesądzające istnienie wady prawnej rzeczy sprzedanej przez pozwanego, który nie miał wiedzy na temat wyników toczącego się postępowania. Jego zobowiązanie z tytułu umowy sprzedaży zostało wykonane prawidłowo z dochowaniem wszelkiej staranności odnośnie sprawdzenia stanu prawnego nabywanej ładowarki następnie odsprzedanej powodowi. W dacie jej nabycia na terenie W. w rejestrze skradzionych pojazdów, prowadzonym w tym kraju, brak było informacji, że rzecz została skradziona.

W sprawie niniejszym Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 września 2011 roku I. W. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą PPHU (...) zakupił od M. Ż. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Krajowy- (...) ładowarkę teleskopową wraz z łyżką MERLO-P.35.12.K o numerze seryjnym (...) i numerze VIN (...) za cenę 98.400 złotych brutto. W tym samym dniu pozwany wystawił powodowi fakturę nr (...) opiewającą na wyżej wskazaną kwotę.

(faktura VAT nr (...) k.10)

Ładowarka została sprowadzona do Polski przez pozwanego z terytorium W.. W momencie nabycia ładowarki na terenie W. M. Ż. prowadził działalność gospodarczą, jednakże nie miał doświadczenia w obrocie takimi maszynami. Nie wiedział jaka dokumentacja powinna towarzyszyć takiej maszynie. Nie mówił płynnie po włosku.

Pytał sprzedawcę jedynie o kwestie techniczne, czy maszyna jest sprawna. Rozmówca nie okazał mu żadnego dokumentu, stanowiącego potwierdzenie przysługującego zbywcy prawa własności maszyny. Zbywający maszynę dysponował jednym kompletem kluczy, nie miał książki technicznej pojazdu. Pozwany nie wiedział, że takie maszyny podlegają rejestracji i mają dowód rejestracyjny. M. Ż. sprawdził jedynie na Policji w kraju, że maszyna nie figuruje w europejskim rejestrze pojazdów utraconych.

(dowód z przesłuchania pozwanego M. Ż. k. 39-40)

I. W. znalazł ofertę sprzedaży ładowarki na Allegro. M. Ż. dysponował fakturą jej nabycia oraz listem przewozowym. Nie zgodził się okazać powodowi umowy sprzedaży maszyny, gdyż twierdził, że stanowi ona tajemnicę jego przedsiębiorstwa. Sprzedawca wydał powodowi jedynie jeden komplet kluczy. M. Ż. wytłumaczył I. W., że napis V. widniejący na ładowarce to nazwa firmy zajmującej się leasingiem i sprzedażą tych maszyn. Powód nie domagał się innych dokumentów, gdyż według jego stanu wiedzy maszyny tego typu nie posiadają dodatkowej dokumentacji. I. W. sprawdził po numerze VIN, że pojazd ten nie figuruje w rejestrze rzeczy skradzionych. Zakupił go po niższej od oferowanej cenie, gdyż oferta w ciągu półtora miesiąca nie znalazła zainteresowania potencjalnych nabywców. I. W. informował M. Ż., że maszyna może być kradziona po tym jak pojawiła się u niego policja żądając wykazania legalności pochodzenia ładowarki. Pozwany zapewniał powoda o legalności wcześniejszego nabycia rzeczy i skuteczności transakcji między stronami.

(dowód z przesłuchania powoda I. W. k 37-39, protokół przesłuchania powoda w charakterze strony w sprawie VI GC 973/14 k. 293-297, protokół przesłuchania pozwanego w charakterze świadka w sprawie VI GC 973/14 k. 395-397)

W dniu 20 grudnia 2012 roku do Sądu Rejonowego w Żywcu wpłynął pozew wniesiony przez V. S.p.A. z siedzibą we W. przeciwko I. W. o wydanie ładowarki teleskopowej z łyżką marki M. (...).32.12K o nr S.A. (...). (...) i nr (...) znajdujących się w posiadaniu pozwanego. W uzasadnieniu powód wskazał, że Ładowarka ta została zakupiona przez V. S.p.A. we W. w dniu 11 marca 2005 roku, a następnie w dniu 12 maja 2005 roku zarejestrowana w rejestrze publicznym Republiki Włoskiej. W 2011 roku nieustalony dotąd sprawca dokonał na terenie Republiki Włoskiej zaboru ładowarki stanowiącej własność powoda. Z informacji posiadanych przez powoda wynikało, iż w sierpniu 2011 roku ładowarka ta została sprzedana przez E. s.r.l. M. Ż., który następnie zbył ją I. W.. Nabycie to nie było przy tym skuteczne, ani na gruncie prawa polskiego ani włoskiego.

(pозew wniesiony w dniu 12 grudnia 2012 roku k. 2-11 akt sprawy VI GC 973/14)

Na wniosek I. W. pismem z dnia 10 maja 2013 roku pozwany M. Ż. został zawiadomiony o toczącym się procesie i pouczony o możliwości wzięcia w nim udziału w charakterze interwenienta ubocznego, zawiadomiony o rozprawie wyznaczonej przez Sąd Rejonowy w Żywcu w sprawie z powództwa V. S.p.A. przeciwko I. W.. Pismo to zostało mu skutecznie doręczone w dniu 16 maja 2013 roku. Zawiadomienie ponowiono przed Sądem Rejonowym w Bielsku Białej z uwagi na wątpliwość co do zawartości przesyłki ekspediowanej przez Sąd Rejonowy w Żywcu.

(zawiadomienie z dnia 10 maja 2013 roku k. 91 akt sprawy VI GC 973/14, potwierdzenie odbioru k. 129 akt sprawy VI GC 973/14) ponowne zawiadomienie k. 303-306 w aktach VI GC 973/14

W dniu 22 września 2005 roku ładowarka MERLO-P.32.12K została zarejestrowana w oficjalnym rejestrze pojazdów Republiki Włoskiej jako własność spółki (...).

(zaświadczenie o rejestracji maszyny przetłumaczone z języka włoskiego k. 24-26 akt sprawy VI GC 973/14)

W 2011 roku maszyna została skradziona spółce (...) na terenie Republiki Włoskiej przez nieustalonego sprawcę.

(tłumaczenie protokołu złożenia zawiadomienia o popełnionym przestępstwie k. 27-28 akt sprawy VI GC 973/14)

Postępowanie karne w sprawie nabycia za kwotę 18 tysięcy euro w nieustalonym dniu w sierpniu 2011 roku w miejscowości G. we W. ładowarki teleskopowej wraz z łyżką marki MERLO p35.12K o nr S.A. (...). (...) o wartości

60.000 złotych uzyskanej z czynu zabronionego oraz w sprawie nabycia za kwotę 98.400 złotych we wrześniu 2011 roku w miejscowości G. woj. (...) ładowarki teleskopowej wraz z łyżką marki MERLO p35.12K o nr S.A. (...). (...) o wartości 60.000 złotych uzyskanej z czynu zabronionego tj. o przestępstwa z art. 291 §1 KK zostały umorzone z uwagi na brak znamion czynu zabronionego. Na mocy postanowienia z dnia 5 czerwca 2012 roku dowód rzeczowy w postaci ładowarki oddany został na przechowanie I. W..

(postanowienie o umorzeniu dochodzenia z dnia 30 stycznia 2012 roku k. 30-31, postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych k. 32-35 akt sprawy VI GC 973/14)

W dniu 25 października 2012 roku pełnomocnik spółki (...) wezwał I. W. do wydania ładowarki w terminie 3 dni.

(pismo z dnia 25 października 2012 roku k. 36-37 akt sprawy VI GC 973/14)

W odpowiedzi na wezwanie I. W. odmówił wydania pojazdu wskazując, że spółka (...) nie wykazała swojego prawa do ładowarki. Wskazał, że on również posiada dokumenty świadczące o przysługującym mu prawie własności maszyny.

(pismo z dnia 6 listopada 2012 roku k. 38 akt sprawy VI GC 973/14)

Pismem datowanym na dzień 6 października 2015 roku pełnomocnik I. W. skierował do pozwanego oświadczenie o obniżeniu na podstawie art. 560 §1 KC ceny zakupu ładowarki o kwotę 41.709,60 złotych, która stanowi sumę uiszczoną przez powoda na rzecz V. S.p.A. kwoty oraz kosztów zastępstwa procesowego powoda w związku z prowadzonym przeciw niemu postępowaniem sądowym.

(oświadczenie o obniżeniu ceny z dnia 6 października 2015 wraz z dowodem nadania roku k. 11-12)

Maszyna, w której posiadaniu znajdował się I. W., poddana została oględzinom przez biegłego sądowego w dniu 25 marca 2015 roku w P.. Okazała się tożsama z ładowarką skradzioną spółce (...) w Republice Włoskiej w 2011 roku.

(opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej J. P. k. 383-392akt sprawy VI GC 973/14)

Generalną normą regulującą kwestię możliwości nabycia własności rzeczy ruchomej od nieuprawnionego na gruncie prawa włoskiego jest art. 1153 ust. 1 CC. Przepis ten stanowi, że kto nabył rzecz ruchomą od osoby nie będącej jej właścicielem, nabywa własność tej rzeczy w drodze posiadania pod warunkiem, że działa w dobrej wierze z chwilą wydania tej rzeczy oraz istnieje odpowiedni tytuł do przeniesienia własności. Ustawodawca włoski odmiennie uregulował zagadnienie nabycia własności rzecz ruchomej od nieuprawnionego w przypadku **normatywnej kategorii rzeczy ruchomych wpisanych do urzędowych rejestrów**. Zgodnie bowiem z wyłączeniem zawartym w art. 1156 CC, opisane powyżej, ogólne normy dotyczące nabycia własności rzeczy ruchomej od nieuprawnionego, nie mają zastosowania do zbiorów ruchomości oraz rzeczy ruchomych wpisanych do rejestrów urzędowych. Nabywca rzeczy ruchomej wpisanej do rejestru urzędowego nie może zatem nabyć własności takiej rzeczy w drodze posiadania w dobrej wierze. Zgodnie natomiast z art. 11 D. R..A. do publicznego rejestru pojazdów (P. R. A.) prowadzonej dla każdej prowincji przez Automobile (...) d'Italia musi zostać wpisany każdy pojazd (autoveicolo), dla którego został wydany dowód rejestracyjny. Pod pojęciem pojazdu stosownie do art. 46 CC rozumie się wszelkie kierowane przez człowieka pojazdy mechaniczne służące do poruszania się po drogach, za wyjątkiem pojazdów dla dzieci oraz niepełnosprawnych objętych pomocą medyczną. Obowiązek posiadania dowodu rejestracyjnego wynika natomiast z art. 93 C. S.. W sytuacji więc gdy właściciel pojazdu samochodowego dokonał jego zbycia i zostało to odnotowane w publicznym rejestrze pojazdów, do późniejszego ponownego zbycia przez byłego właściciela, będącego już osobą nieuprawnioną, tego samego pojazdu na rzecz innej osoby nie będą miały zastosowania przepisy o nabyciu w drodze posiadania w dobrej wierze, nawet jeśli pojazd został wydany drugiemu z nabywców (art. 1156 CC). Drugi z nabywców może nabyć własność pojazdu samochodowego jedynie w drodze zasiedzenia, przy czym termin zasiedzenia uzależniony będzie od spełnienia przesłanek wymienionych w art. 1147 CC.

(opinia D. R. P., Kierownika Centrum (...) Wydziału Prawa i Administracji (...) sporządzona do sprawy Sądu Rejonowego w Kielcach o sygnaturze C 131/09 k. 421-428 akt sprawy VI GC 973/14)

W dniu 24 sierpnia 2015 roku V. S.p.A. zawarła ugodę sądową z I. W., na mocy której I. W. zobowiązał się zapłacić stronie powodowej V. S.p.A. kwotę 9.000 euro tytułem nabycia ładowarki teleskopowej wraz z łyżką marki M. (...)35.12K w terminie 30 dni od zawarcia ugody, a strona powodowa zobowiązała się wydać I. W. dokumentację ładowarki i jeden komplet kluczy do pojazdu w terminie 3 dni od zapłaty.

(protokół rozprawy z dnia 24 sierpnia 2015 roku k. 434-435 akt sprawy VI GC 973/14)

Na mocy postanowienia z dnia 24 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Bielsku-Białej umorzył postępowanie w sprawie z powództwa spółki (...)p.A. Postanowienie to uprawomocniło się w dniu 1 września 2015 roku.

(postanowienie o umorzeniu postępowania z dnia 24 sierpnia 2015 roku k. 436)

Na skutek wniosku powoda Sąd Rejonowy w Bielsku-Białej Wydział I Cywilny przeprowadził posiedzenie pojednawcze w przedmiocie roszczenia tożsamego z dochodzonym obecnie pozwem. Sprawa otrzymała sygnaturę akt I Co 465/13. Wniosek wpłynął do Sadu w dniu 29.01.2013 r., nadany pocztą w dniu 25.01.2013 r. Do zawarcia ugody nie doszło z uwagi na nie uznanie roszczenia wzywającego.

(akta sprawy I Co 465/13 tut. Sądu Rejonowego w załączeniu do akt głównych)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach niniejszej sprawy oraz sprawy o sygnaturze VI GC 973/14 i I Co 465/13, gdyż ich prawdziwość nie budziła wątpliwości, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron. Sąd oparł się także na dowodzie z przesłuchania stron I. W. i M. Ż.,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Strony łączyła umowa sprzedaży. Istotą niniejszego sporu było ustalenie, czy ładowarka zakupiona przez I. W. posiadała wadę prawną i czy M. Ż. odpowiada za nią w ramach rękojmi. Dla oceny skutków prawnych umowy łączącej strony zastosowanie znajdują przepisy o rękojmi za wady rzeczy sprzedanej w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta, jako że stosownie do treści art. 51. tego aktu prawnego do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z treścią art. 560 §2 KC sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana stanowi własność osoby trzeciej albo jeżeli jest obciążona prawem osoby trzeciej; w razie sprzedaży praw sprzedawca jest odpowiedzialny także za istnienie praw (rękojmią za wady prawne). Ustawowa odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady sprzedanej rzeczy ma charakter absolutny, tzn. sprzedawca nie może się z niej zwolnić, obciąża go ona niezależnie od tego, czy to on spowodował wadliwość rzeczy, czy ponosi w tym zakresie jakąkolwiek winę, a nawet - czy w ogóle wiedział lub mógł wiedzieć o tym, że sprzedawana rzecz jest wadliwa. Jego odpowiedzialność ma więc charakter bezwzględny, oparty na zasadzie ryzyka. (Gudowski Jacek (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Księga trzecia. Zobowiązania). Kwestie związane z zachowaniem, bądź też nie, należytej staranności przy zakupie ładowarki na terenie Republiki Włoskiej przez M. Ż. poprzez między innymi zapoznanie się z treścią rejestrów, nie mają więc znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii jego odpowiedzialności za wady prawne sprzedanego pojazdu, która jest niezależna od winy sprzedawcy.

W kwestii ustalenia istnienia wady prawnej w piśmiennictwie został wyrażony pogląd, że wystarczająca do wykonania uprawnień z rękojmi jest obawa kupującego, uzasadniona w danych okolicznościach, że nabyta rzecz (np. samochód) została utracona przez dotychczasowego właściciela wbrew jego woli (A. S., Uwagi o rękojmi..., s. 9). Należy także wskazać, że przepisy o rękojmi nie mogą być rozumiane w ten sposób, że jak długo brak jest prawomocnego rozstrzygnięcia sądu, kupujący nie może wykonywać uprawnień z tytułu rękojmi, a w wypadku ich wykonania

sprzedawca może podnieść zarzut przedwczesności (M. P., Rękojmia za wadę prawną przy sprzedaży rzeczy ruchomych, PS 2006, nr 11–12, s. 90). Za niezasadny należy uznać więc zarzut pełnomocnika pozwanego, że skoro wada prawna ładowarki nie została przesądzona prawomocnym rozstrzygnięciem sądu, powód nie może dochodzić przeciwko pozwanemu zwrotu zapłaconej spółce (...) kwoty. Trudno czynić powodowi zarzut, że zawarł ugodę i zgodził się zapłacić kwotę 9.000 euro, aby uniknąć utraty ładowarki. Wyrok nakazujący jej wydanie byłby bowiem dla niego bardziej niekorzystny, mając na uwadze, iż pojazd ten był w chwili zawarcia ugody więcej wart. Wyniki postępowania dowodowego w zakończonym sporze windykacyjnym wskazywały zaś jednoznacznie, że ładowarka stanowi własność spółki (...), gdyż poprzednik prawny pozwanego oraz pozwany nie nabyli własności tej rzeczy. W świetle zeznań przesłuchanych wówczas świadków oraz innych dowodów nie budziło wątpliwości, że pojazd ten został skradziony, a następnie sprzedany przez spółkę (...) s.r.l. M. Ż., który zbył ją I. W.. Mając na uwadze treść art. 41 §2 ustawy Prawo prywatne międzynarodowe do oceny skuteczności pierwszego nabycia ładowarki przez M. Ż. zastosowanie mają przepisy prawa państwa, gdzie znajdował się przedmiot transakcji. W świetle zaś opinii D. R. P., sporządzonej w podobnym stanie faktycznym na gruncie prawa włoskiego w sytuacji, gdy właściciel pojazdu posiadającego dowód rejestracyjny dokonał jego zbycia i zostało to odnotowane w publicznym rejestrze pojazdów, do późniejszego ponownego zbycia przez byłego właściciela, będącego już osobą nieuprawnioną, tego samego pojazdu na rzecz innej osoby nie będą miały zastosowania przepisy o nabyciu w drodze posiadania w dobrej wierze, nawet jeśli pojazd został wydany drugiemu z nabywców (art. 1156 CC). M. Ż. nie nabył więc własności ładowarki, która wpisana została do rejestru pojazdów jako własność spółki (...), co wynika jednoznacznie z przedłożonego zaświadczenia o zarejestrowaniu. Nie sprawdził bowiem włoskiego rejestru, gdyż nie wiedział o jego istnieniu, co wynika jednoznacznie z jego przesłuchania. Co więcej nie zapoznał się z jakimkolwiek dowodem potwierdzającym, że oferent jest właścicielem zbywanej rzeczy. Jeżeli zaś chodzi o nabycie ładowarki przez I. W., to należy oceniać jego skuteczność już na gruncie prawa polskiego mając na uwadze miejsce transakcji. Mając jednak na uwadze, iż ładowarka została utracona przez spółkę (...) na skutek kradzieży, stosownie do treści art. 169 §2 kc. I. W. mógł nabyć jej własność dopiero po upływie trzech lat od tego zdarzenia. Termin ten nie minął jednak przez dniem wytoczenia powództwa przez spółkę (...). Wyniki postępowania dowodowego w sprawie VI GC 973/14 wykazały jednoznacznie, iż własność ładowarki przysługuje spółce (...) w takim stopniu, iż powód uznał zasadność roszczenia i zawarł ugodę, aby uniknąć jej utraty. W świetle wyżej wskazanych okoliczności, w szczególności opinii na temat treści i wykładni prawa włoskiego oraz zeznań stron nie może budzić wątpliwości, że przedmiot sprzedaży obciążony był wadą prawną.

Zgodnie zaś z treścią art. 576 KC kupujący, przeciwko któremu osoba trzecia dochodzi roszczeń dotyczących rzeczy sprzedanej, obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić o tym sprzedawcę i wezwać go do wzięcia udziału w sprawie. Jeżeli tego zaniechał, a osoba trzecia uzyskała orzeczenie dla siebie korzystne, sprzedawca zostaje zwolniony od odpowiedzialności z tytułu rękojmi za wadę prawną o tyle, o ile jego udział w postępowaniu był potrzebny do wykazania, że roszczenia osoby trzeciej były całkowicie lub częściowo bezzasadne. W niniejszej sprawie M. Ż. nie może jednak bronić się zarzutem, iż nie wiedział o wyniku toczącego się postępowania z powództwa spółki (...). Jak wynika z akt sprawy o sygnaturze VI GC 973/14 M. Ż. jako uczestnik został dwukrotnie zawiadomiony o rozprawie wyznaczonej przez Sąd Rejonowy w Żywcu, na wniosek I. W., złożony po doręczeniu mu odpisu pozwu, a więc niezwłocznie i pouczony o możliwości wzięcia udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego. Pismo to zostało pozwanemu skutecznie doręczone w dniu 16 maja 2013 roku. Co więcej M. Ż. był w tej sprawie słuchany jako świadek. I. W. uczynił więc zadość obowiązkowi wskazanemu w art. 576 KC, a M. Ż. miał realną możliwość brania udziału w sprawie o wydanie ładowarki w charakterze interwenienta ubocznego i zapoznania się z jej wynikiem (art. 84 kpc.).

Za nietrafny należy także uznać podniesiony przez pełnomocnika pozwanego zarzut wygaśnięcia uprawnień z tytułu rękojmi. Stosownie bowiem to treści art. 576. § 1 KC uprawnienia z tytułu rękojmi za wady prawne rzeczy sprzedanej wygasają z upływem roku od chwili, kiedy kupujący dowiedział się o istnieniu wady. Jeżeli kupujący dowiedział się o istnieniu wady prawnej dopiero na skutek powództwa osoby trzeciej, termin ten biegnie od dnia, w którym orzeczenie wydane w sporze z osobą trzecią stało się prawomocne. Zgodnie zaś z § 2 tego przepisu upływ powyższego terminu nie wyłącza wykonania uprawnień z tytułu rękojmi, jeżeli sprzedawca wadę podstępnie zataił. W myśl § 3. zarzut z tytułu rękojmi może być podniesiony także po upływie powyższego terminu, jeżeli przed jego upływem kupujący zawiadomił

sprzedawcę o wadzie. Zdaniem Sądu bieg rocznego terminu do zgłoszenia roszczeń z tytułem rękojmi w niniejszej sprawie rozpoczął się dopiero z chwilą uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania na skutek zawarcia ugody. Toczące się wcześniej postępowanie karne o przestępstwo paserstwa zostało bowiem umorzone z uwagi na brak znamion czynu zabronionego, a M. Ż. zapewniał I. W. o skuteczności nabycia przez niego własności. Również z treści pism kierowanych do spółki (...) przez powoda wynika, iż był przekonany o legalności transakcji. Dopiero wyniki postępowania dowodowego wykazały jednoznacznie, iż nie nabył on własności ładowarki. Powództwo przeciwko M. Ż. należy więc uznać za wniesione przed upływem terminu prekluzyjnego. Dodatkowo podkreślić należy, że powód z ostrożności procesowej i dla przeciwdziałania skutkom prawnym wygaśnięcia uprawnień z rękojmi wniósł o zawezwanie do próby ugodowej początkiem 2013 roku.

W myśl art. 560 § 1 KC jeżeli rzecz sprzedana ma wady, kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny. Jednakże kupujący nie może od umowy odstąpić, jeżeli sprzedawca niezwłocznie wymieni rzecz wadliwą na rzecz wolną od wad albo niezwłocznie wady usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona przez sprzedawcę lub naprawiana, chyba że wady są nieistotne. Stosownie do § 3. Jeżeli kupujący żąda obniżenia ceny z powodu wady rzeczy sprzedanej, obniżenie powinno nastąpić w takim stosunku, w jakim wartość rzeczy wolnej od wad pozostaje do jej wartości obliczonej z uwzględnieniem istniejących wad. Pismem z dnia 6 października 2015 roku I. W. złożył M. Ż. skuteczne oświadczenie o żądaniu obniżenia ceny sprzedaży (bo tak należy je wyklądać pod rządą przepisów wówczas obowiązujących) i wezwał go do zapłaty kwoty 41.706,60 złotych. Na sumę tę składa się równowartość 9.000 euro zapłaconych spółce (...) (przeliczona na walutę krajową wg kursu NBP) oraz koszty zastępstwa procesowego I. W. w postępowaniu o wydanie rzeczy, których zwrotu powód mógł się domagać zgodnie z treścią art. 574 KC, niezależnie od odpowiedzialności M. Ż. za powstałą szkodę.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 560 §1 KC i art. 574 KC w zw. z art. 560 §2 KC Sąd zasądził od pozwanego M. Ż. na rzecz I. W. kwotę 41.706,60 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Roszczenie powoda stało się już bowiem wymagalne z chwilą wezwania do jego spełnienia w dniu 6 października 2015 roku, co pozwalało na zasądzenie odsetek stosownie do żądania pozwu na podstawie art. 481 KC.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 KPC obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą spór. Na koszty te złożyły się opłata od pozwu w kwocie 2086 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2400 złotych stosownie do treści § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sędzia: